

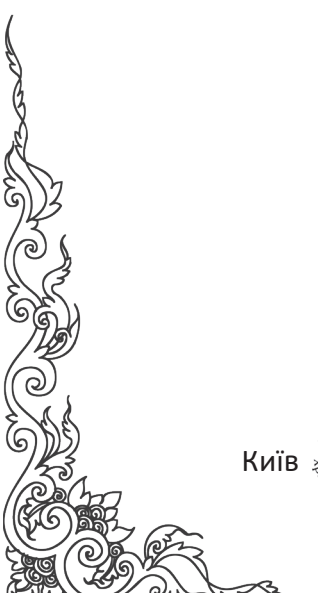

Ольга Бокова

Поетична
збірка

*Щоді,
моя мамо*

Київ 2016

«Джерело життя»
християнське видавництво

Бокова О.**Тобі, моя мамо – К.: Джерело життя, 2016. – 64 с.**

Від автора

*К*ожен із нас прийшов у цей світ завдяки матері. І майже для кожного ця жінка є найдорожчою людиною у світі. Немає значення – доросла Ви людина, підліток чи дитина – для мами Ви завжди її улюблений син або найкраща донечка. І слова любові, ласки та подяки на мамину адресу будуть завжди доречні, бажані та дорогоцінні.

Подаруйте їй цю книжечку. У ній зібрані вірші для дітей та дорослих, які торкатимуться її серця, даруватимуть на снагу і бажання жити. Нехай Господь благословить Вашу маму від усієї глибини Його люблячого серця.

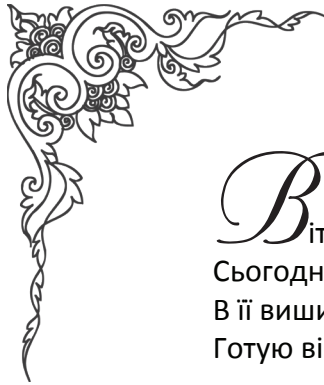
Багато хто з наших мам вже має почесний статус бабусі, тому що ми подарували їм онуків. Отож, друга невеличка частина цієї книжечки – це слова подяки та захоплення від онуків.

1 травня 2016 року минув 21 рік з того сумного дня, коли моя мама закрила очі і спочила в Господі, очікуючи Його Другого приходу. І я з надією чекаю зустрічі з нею, коли Господь підніме її з могильного пороку в новому тілі, аби жити вічно в Його Царстві, де вже не буде хвороб, ворожнечі, сліз, старості та смерті. Моя мама не спілкувалася українською мовою, хоч добре розуміла її. Тому третя і четверта частини цієї книжечки, яку я присвячую своїй улюбленій матусі, написані російською

мовою. У четвертій частині «Крізь сльози» є вірш, написаний для одного чоловіка, який втрачав свою кохану дружину, маму трьох дітей, але теж не назавжди – тільки до Другого приходу Ісуса Христа. Нехай цей вірш подарує надію і втіху від Господа всім тим, хто зустрічає у своєму житті цей біль.

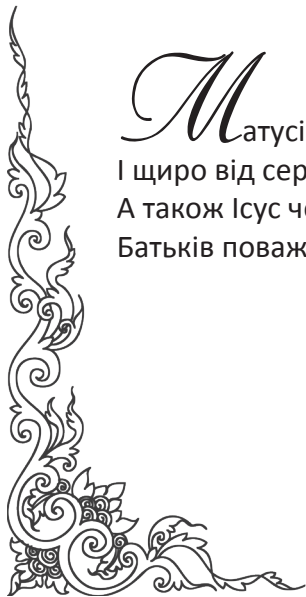
І останнє побажання всім дітям: шануйте Ваших матусь, любіть їх, телефонуйте їм і частіше приїжджайте до них. Нехай Вам буде добре разом!

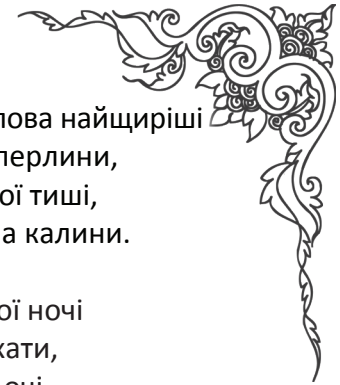

Вітаю рідненьку матусю:
Сьогодні її, мамин, день!
В її вишиванку вдягнуся,
Готую віночок з пісень.

«Люблю тебе, мамо, і знаю:
Найкраща у світі ти є!
Нехай твоя усмішка сяє
І серденько гріє моє!»

Матусі навчають Ісуса любити
І щиро від серця добро всім чинити,
А також Ісус через Слово Святе
Батьків поважати навчає дітей.

«Тобі, моя мамо, слова найщиріші
Викохую серцем, неначе перлини,
З вечірньої пісні, з ранкової тиші,
З блакитного неба та грона калини.

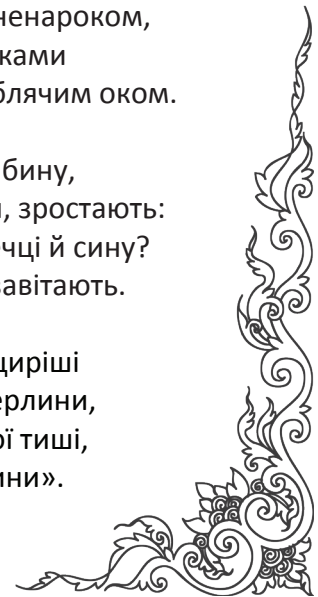
І сняться мені серед темної ночі
У місті, далеко від рідної хати,
Твої волошкові, усміхнені очі,
Які нас ще й досі навчають кохати.

А мрії твої над стежиною в'ються,
Мов ластівки, прагнуть щасливої долі,
І спогади в душу струмочками ллються,
Як ти берегла нас від суму та болю.

Промінчики зморшок услід за роками
Торкнулись обличчя твого ненароком,
Хоча у глибинах душі малюками
Ще й досі ти бачиш нас люблячим оком.

Долоні тримають гарячу хлібину,
А в серці турботи, мов квіти, зростають:
Що ще знадобилося б донечці й сину?
Вони, наче з півдня птахи, завітають.

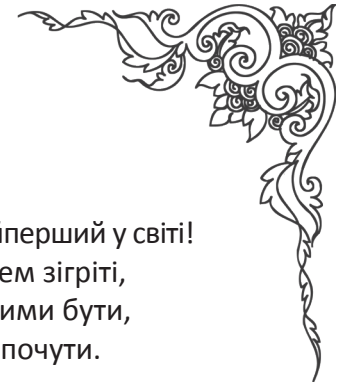
Тобі, моя мамо, слова найщиріші
Викохую серцем, неначе перлини,
Йдучи по стежині з ранкової тиші,
До нашої зустрічі лічу хвилини».

*Р*озмалюю олівцями
Хатку та садочок:
Йдуть до хати, йдуть до мами
Донечка й синочок.

Вчить Ісус слухняним бути,
Хочу я навчитись:
Як покличе мама – чути,
Та ще й не баритись.

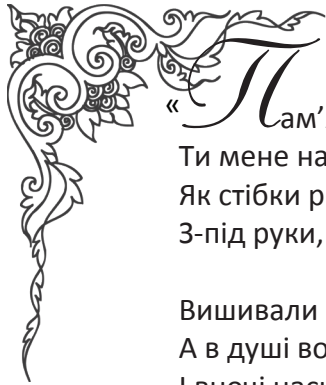

*М*ама – учитель найперший у світі!
Вчить нас уроків, що серцем зігріті,
Вчить бути добрими, щирими бути,
Інших потреби як серцем почути.

Вчить нас любити і вчить нас прощати,
З усмішкою кожен день зустрічати,
Вдячними бути і людям, і Богу,
Вчить обирати щасливу дорогу.

«Дякую, мамо, за школу чудову,
За твою ласку, за рідну мову,
Схожим на тебе так хочеться бути
І твою пісню завжди хочу чути!»

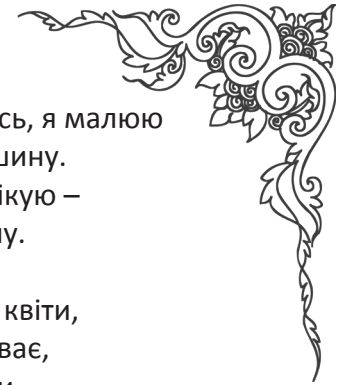
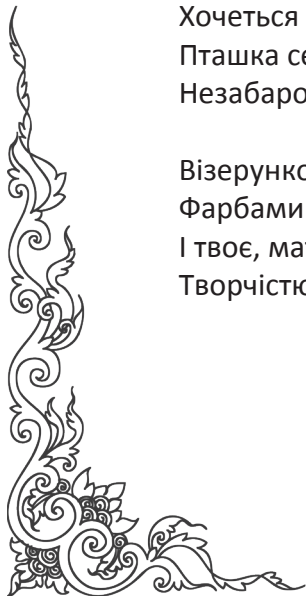
«Пам'ятаєш, мамо, як колись
Ти мене навчала вишивати?
Як стібки рівненько підвелись
З-під руки, мов мальви біля хати?»

Вишивали ми на полотні,
А в душі волошки оживали,
І вночі наснилося мені,
Наче квіти пісню нам співали.

А тепер вже, бачиш, он які
На твоїх онучках вишиванки!
Наче білі хмароньки легкі
І яскраві весняні світанки.

Голка й нитка вже в руках у них,
Хочеться дівчаткам вишивати.
Пташка серед квітів запашних
Незабаром вже почне співати.

Візерунком стелиться життя,
Фарбами й відтінками вражає.
І твоє, матусю, майбуття
Творчістю онучок прикрашає».

«Мамо, мамо, дивись, я малюю
І тебе, й татка, й нашу машину.
Я ж праворуч тут ляльку лікую –
Накладаю на ніжку їй шину.

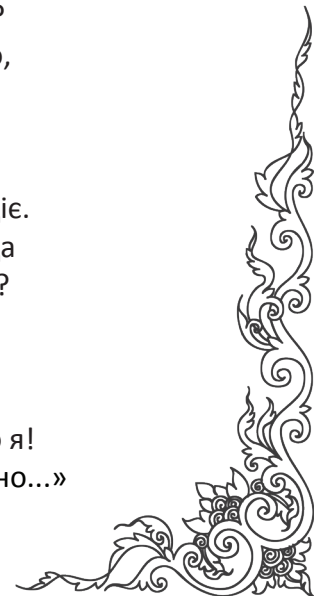
Ну а це – не дивуйся, це – квіти,
Хоч насправді таких не буває,
Але ж мають фантазію діти,
І мене ось вона не минає.

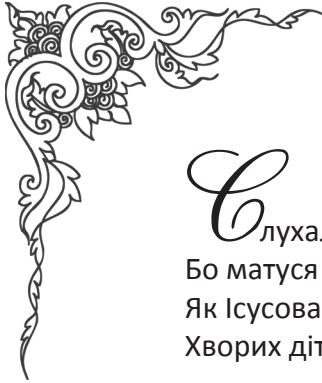
Зараз ще намалюю хмаринки,
І хай сонечко нам усміхнеться,
Ще й до лісу на лузі стежинки –
Що як йти нам туди заманеться?

Як тобі мій малюночок, мамо?
Хочеш, зараз тобі подарую?
І для тата надвечір так само,
Сподіваюся, ще намалюю.

Ти зраділа? І я дуже рада,
Отже, й тато, напевно, зрадіє.
Чи знайдеться у тебе порада
Щодо місця для тьоті Марії?

Якщо тут я її намалюю,
Де у ліс повертає стежина?
Мамо! Як малювати люблю я!
Ти радієш, матусю? Скажи-но...»

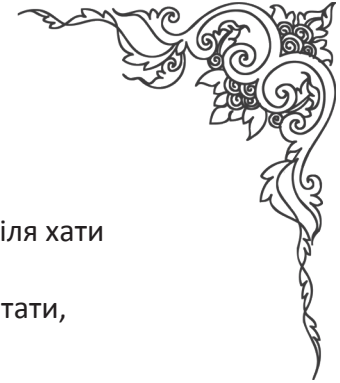

Слухала уважно Тоня,
Бо матуся їй читала,
Як Ісусова долоня
Хворих діточок зціляла.

І свою мерщій долоню
До ведмедика схилила.
– Що це ти зробила, доню?
– Я нічого не зробила.

От якби Ісус з'явився
Зараз, тут у нашій хаті,
То ведмедик би зцілився,
Нам на радість й ляльці Каті.

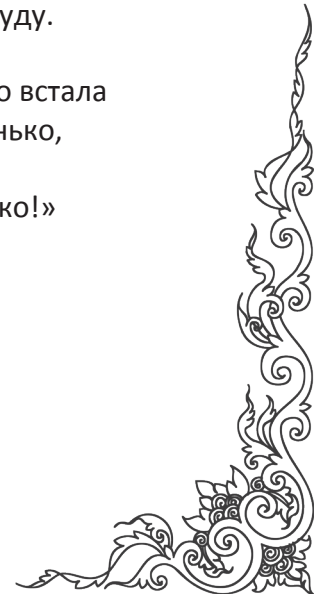

Я нарву кульбабок біля хати
І матусі рідній подарую,
Щоб зі святом щиро привітати,
Обійму та ніжно поцілую!

Наче сонце сяє у кімнаті –
Це усмішка мамина красива.
Її руки щирі та завзяті
Кожен день для мене творять диво!

Щось готують, місять, прибирають,
Щось прасують, миють щось від бруду,
Пригощають смачно і втішають –
З ними завжди я щаслива буду.

«Відпочинь, матусю, ти ж бо встала
Із пташками вдосвіта, раненько,
Я щаслива, що подарувала
З квітами тобі своє серденько!»

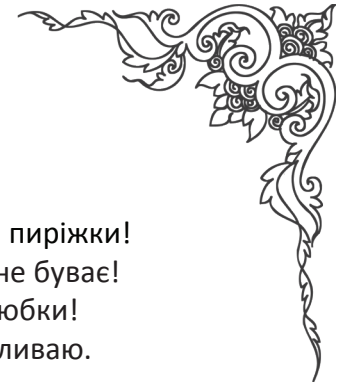

Олівцями поділюся
Я з сестричкою малою,
Адже я люблю Ісуса,
Всім Він ділиться зі мною.

Мамі я допомагаю
І старанно дуже вчуся,
Бо роблю це, я вже знаю,
Для найкращого Ісуса.

Обіцяв в Своєму Слові:
«Незабаром повернуся».
Мріють очі волошкові
Тебе бачить, мій Ісусе.

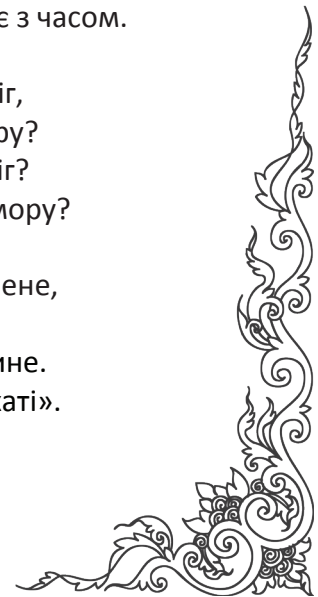
«Ох, і смачні ж, матусю, пиріжки!
Мабуть, ні в кого кращих не буває!
Я ще з'їм зараз зо два залюбки!
Ще й молочка парного наливаю.

Рідненька, сядь, хоч трішки відпочинь,
Я допоможу впоратися в хаті.
Разом зі мною в спогади поринь,
Минулого згадаймо дні строкаті.

Ну, не журися, мамо, все мине!
Давай-но ми помолимося разом!
Бог не залишить нас і не засне,
Він Свою вірність не втрачає з часом.

Ти пам'ятаєш, як Він допоміг,
Коли хворів я у важку ту пору?
А як бабусю від вогню зберіг?
І як наповнив нам пусту комору?

Згадай вірші, що вчила ти мене,
Із Біблії, надією багаті!
Ну, чуєш, не журися! Все мине.
Я вірю: буде свято в нашій хаті».

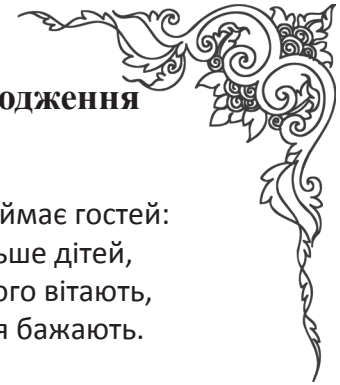
Клавіші чорні, клавіші білі,
Ноти від часу, мабуть, поживтілі,
Я від сьогодні навчатимусь грати,
Буду, як мама, ці ноти читати.

Пальчик на клавішу я опускаю,
Наче у річку молочну пірнаю,
Клавіші чорні, клавіші білі,
Поки що ви мені незрозумілі.

Але я знаю: буду я грати,
Буду охоче цього навчатись,
І полюблятимуть руки умілі
Клавіші чорні, клавіші білі.

День народження

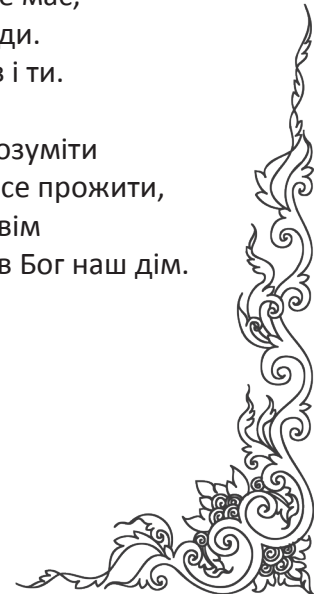

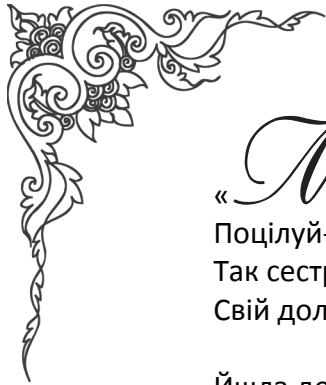
Сьогодні Тарасик приймає гостей:
Чимало дорослих, ще більше дітей,
Усі з Днем народження його вітають,
Дарунки дарують та щастя бажають.

А що таке щастя? Тарасик не знає,
На кухні він маму тихенько питає:
– А що це, матусю, бажають мені,
Щоб був я щасливим у всі мої дні?

Матуся всміхнулася, поцілувала
Синочка та лагідно й ніжно сказала:
– Щасливим по-справжньому той лиш буває,
Хто думки поганої в серці не має,
Хто слухає тата і маму завжди.
Бажають усі, щоб таким був і ти.

А щоб тобі краще все це зрозуміти
І справді щасливим життя все прожити,
Як гості підуть, я тобі розповім
Про те, як щасливим зробив Бог наш дім.

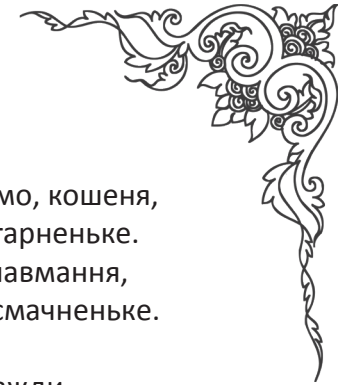

«*М*ені боляче, мамо, я впала!
Поцілуй-но коліно, ось тут!» –
Так сестричка маленька казала,
Свій долаючи знову маршрут.

Йшла до тебе, ковтаючи сльози,
У обійми ласкаві твої.
Від страшної біди та загрози
Ці обійми спасали її.

Розумію, що я теж так само
Твої руки ласкаві шукав,
Біг до тебе, моя рідна мамо –
Біль і смуток в обіймах зникав.

І сьогодні я дякую Богу
За ці руки ласкаві в житті,
Що дарують свою допомогу,
Не втрачаючи сил в самоті.

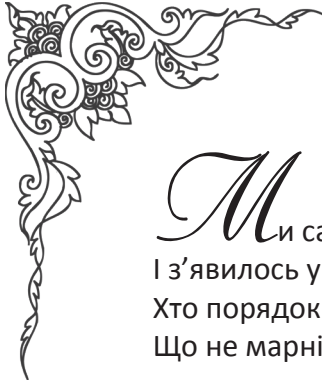
«*Д*авай візьмемо, мамо, кошеня,
Дивись – воно кумедне і гарненьке.
Так треться своїм носом навмання,
Мабуть, шукає їсти щось смачненьке.

Ой, дякую, матусю! Ти завжди
Турбуєшся про тих, кому погано.
Поставлю йому ліжечко сюди
Лялькове, трошки далі від дивана.

Здається, йому хороше. Авжеж!
Поїло та й вляглося на колінах,
Тут полюбляю я сидіти теж.
Тепер я з ним ділитися повинна?

А може, мамо, ти візьмеш мене?
А кошеня мале собі візьму я.
Бо все одно воно ось-ось засне!
А я без тебе, мамо, засумую...»

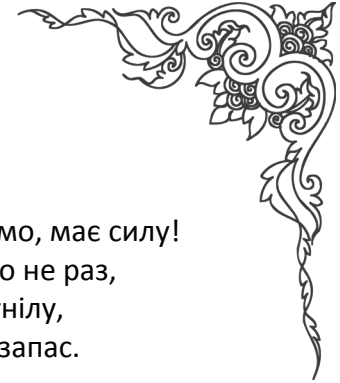

*М*и саджали з матусею квіти,
І з'явилося у мене питання:
Хто порядок такий міг створити,
Що не марні мої сподівання?

Від цієї трави я чекаю
На блакитні малесенькі квіти,
Тут червоні розквітнути мають,
Тут жовтенькі – кульбабкові діти.

У садочку на яблунях сливи
Не ростуть чи на груші – шипшини.
Що це? Збіг якийсь? Ні – Боже диво,
Творчий задум! І все – для людини!

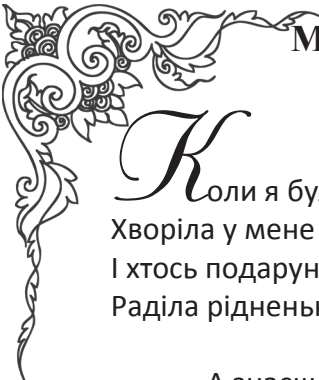

«*М*оя молитва, мамо, має силу!
Про це життя вже свідчило не раз,
Коли у мене, від жаху спітнілу,
Вливавсь знову мужності запас.

Бо ти тоді ставала на коліна
Й молила Бога дати сил мені.
Відповідав тобі Бог неодмінно
І рятував шляхи мої земні.

Тепер невдачі серце не лякають,
Живу я з Богом, дякую тобі,
І мої очі завжди щастям сяють,
Сказавши «Ні!» всім жахам та журбі».

Мамина розповідь

Коли я була, як і ти, ще маленька,
Хворіла у мене матуся частенько,
І хтось подарунок їй гарний приніс,
Раділа рідненька матуся до сліз.

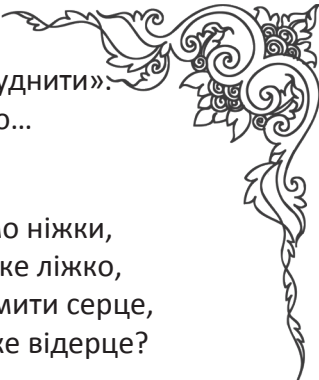
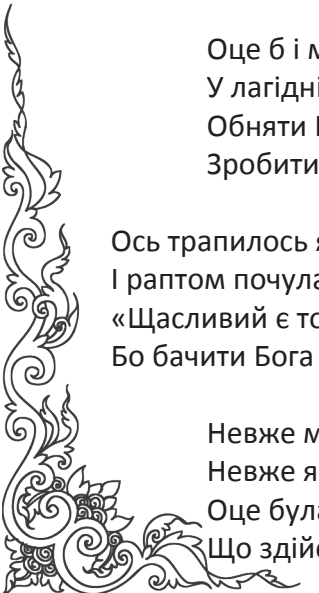
А знаєш чому? Бо дарунком чудовим
Було не що інше, – Святе Боже Слово!
Здійснилася мрія матусі в ту мить,
Бо вірила: доброго Бог нас навчить.

І з того часу це було, наче свято,
Коли починала матуся читати
Мені про Ісуса та Його діла.
Відразу ж мріяти я почала:

Оце б і мені теж з Ісусом зустрітись,
У лагідні очі Його подивитись,
Обняти Його і, якщо пощастить,
Зробити найдовшою гарну цю мить.

Ось трапилось якось: матуся читала,
І раптом почула я те, що бажала:
«Щасливий є той, чиє серденько чисте,
Бо бачити Бога йому особисто!»

Невже моя мрія здійснитися може?
Невже я побачу тебе, любий Боже?
Оце була радість! Повірила я,
Що здійсниться мрія чудова моя!

Але я не зовсім могла зрозуміти,
Що значить «серденько своє забруднити».
А в мене яке воно? Навіть не знаю...
Мабуть, у матусі сьогодні питаю.

Ми миємо ручки, ми миємо ніжки,
Лягаємо спати в чистесеньке ліжко,
Та можна хіба з милом вимити серце,
Зануривши його в маленьке відерце?

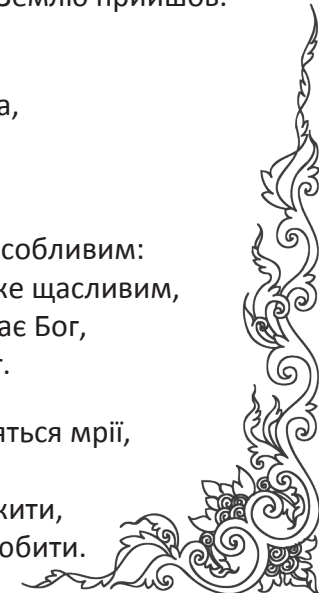
Про все це матусю мерщій запитала,
А як відповісти, вона ще не знала.
Та любий Ісус нам обом допоміг –
У Слові Він відповідь гарну зберіг.

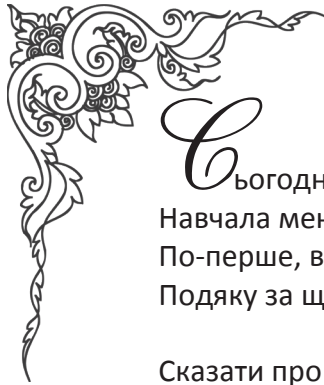
Непослух Ісусу бруднить наше серце,
І тут ні до чого з водою відерце,
Бо чистим його робить Божа любов,
Для цього ж Спаситель на Землю прийшов.

Я дуже зраділа і навіть співала,
І знову в солодких думках уявляла,
Як здійсниться мрія нарешті моя,
Коли зможу Бога побачити я.

І з того часу став наш дім особливим:
Простим, як раніше, та дуже щасливим,
А щастя – це радість, яку дає Бог,
Надія і спокій у світі тривоги.

Це впевненість в тому, що здійсниться мрії,
Це сяючі очі промінням надії,
Це усмішка щира, й бажання служити,
І здатність так само, як Бог, всіх любити.

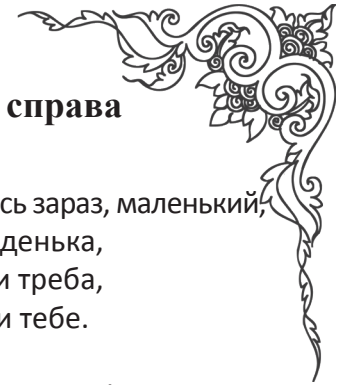
Сьогодні моя дорогенька матуся
Навчала мене розмовляти з Ісусом:
По-перше, від серця Його привітати,
Подяку за щиру турботу складати,

Сказати про те, що, хоч я і маленький,
Та люблю Його моє ніжне серденько.
А ще не забути прощення просити,
Бо всі ми вже змалечку вмієм грішити,

І потім просити про все, що я хочу.
Він слухає наші молитви охоче!
І якщо на те є свята Його воля,
Все дасть, що ми просим – на щастя та долю!

Важлива справа

– Давай ми помолимося зараз, маленький,
Відкриємо Богові наші серденька,
За всі подарунки віддячити треба,
За друзів усіх, що відвідали тебе.

– Матусю, а ще за перлинки чудові,
Які є у Біблії – Божому Слові!
– Так, любий. А що треба ще попросити?
– На нічку цю знову нас благословити!

Дивилися зорі, як мати і син
Обоє щасливі вставали з колін.
І зорі раділи, що є на землі
Такі вдячні люди – дорослі й малі.

*М*и печемо з мамою пиріг
З яблуками, грушами й сливками,
Чути це далеко за поріг.
Ох, і смачно ж пахне – аж до брами!

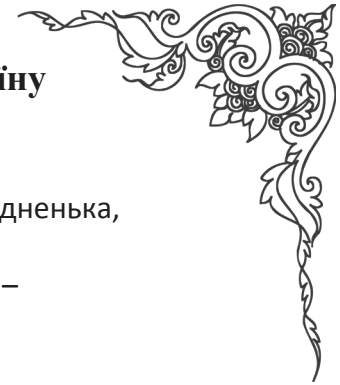
Або й далі навіть. Онде кіт
Нюхає повітря на паркані.
Ось спечеться наш пиріг як слід –
Віднесемо частку тітці Тані.

– Ось таким же чином і життя
Може бути, як пиріг духмяний,
Або як той бак, куди сміття
Ми відносимо в кінець паркану.

Отже, доню, – дивлячись мені
Легідно у вічі, каже мама, –
Вчися жити так, щоб усі дні
Завжди смачно пахли пиріжками.

Біля брами Наїну

*М*амо, не плач, рідненька,
Бачиш, я вже живий!»
«Сину! – шептала ненька, –
Боже, благослови!»

Знову палкі обійми,
Радісний блиск в очах.
З ними разом радіймо
І – у зворотний шлях.

«Слава Тобі, Ісусе,
Ти дарував життя.
В ноги Тобі схилюся,
Висловлю почуття.

Слава Тобі за сина,
Що є зі мною знов!
Гідна хвали єдина
Щира Твоя любов!»

«Я тримаю долоні твої,
Знов ти поруч, матусю рідненька!
Незабаром вже знов солов'ї
Заспівають надвечір близенько.

Світить вогник у рідних очах,
Я завжди так на нього чекаю,
І молитва моя, наче птах,
Лине вгору, до Божого краю.

Я молюся про тебе і знов
Щирим серцем Ісуса благаю,
Щоб віддячити міг за любов
Твою, мамо рідненька, бо знаю:

Діти власне будують життя,
Залишивши гніздечко з тобою,
Але з нами ідеш в майбуття -
Хай не знається серце з журбою.

Щиро дякую, мамо, тобі
За молитви та Божу дорогу.
У суворій земній боротьбі
Ти змогла нас привести до Бога.

За турботу, любов і красу
Щиро дякую знову і знову.
Крізь життя до кінця пронесу
Твою усмішку в серці чудову».

Друга
частина

Рідній бабусі

Моя бабуся – щира та ласкава,
Її усмішка – наче промінець
Або чудова квіточка яскрава,
Яку гойдає ніжно вітерець.

Люблю її пісні й оповідання,
Її смачні рум'яні пиріжки,
Її цікаві, нескладні завдання,
Які роблю завжди я залюбки.

А ще люблю її ласкаві руки,
Що обіймають мене знов і знов,
Її багатство – це її онуки
Й бабусинога серденька любов.

Я їду в село до бабусі,
Чекають на мене там гуси
Та їхні малі гусенятка,
І качечки, і каченятка.

А ще там на мене чекає
Над річкою небо безкрає,
Бабуся, дідусь і пиріг,
Та безліч знайомих доріг.

Я їду в село до бабусі
І дякую щиро Ісусу
За літо, чудову природу,
За кожного дня насолоду!

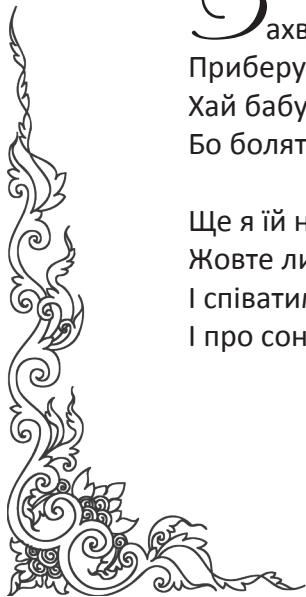

Намалюю для бабусі
Річку я і сонечко,
Ще яскраві квіти в лузі,
Хатку із віконечком.
Про Ісуса заспіваю
Разом вранці з пташкою,
І вона зрадіє, знаю.
Принесу ромашки їй.

Захворіла бабуся. Я їй почитаю,
Приберу у кімнаті, нагрію їй чаю.
Хай бабуся моя дорога відпочине,
Бо болять в неї дуже старенькі коліна.

Ще я їй назбираю в букетик яскравий
Жовте листя у гаю, що падає в трави.
І співатиму їй про обітниці Божі
І про сонячні дні чарівні та погожі.

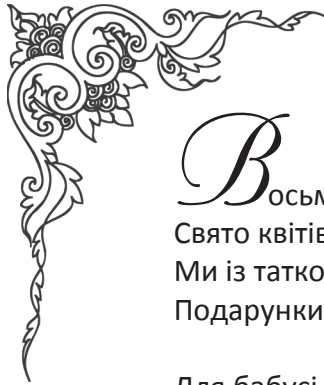

Завтра в гості до бабусі
Вирушаємо в село,
Там на нас чекають друзі
І цілюще джерело.

В лісі там грибів багато,
Риби повно у ставку,
І щодня звучить завзято
Біля хат: «Ку-ку-рі-ку!».

А коли вже день вгасає
І вечеря на столі,
Нам бабуся заспіває.
Ох, і гарно ж у селі!

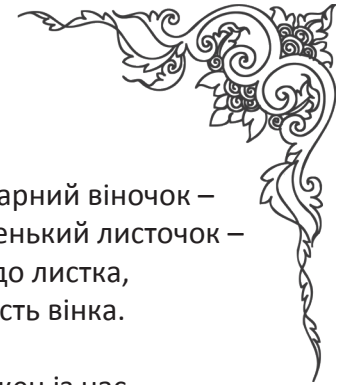

Восьме березня – свято жіноче,
Свято квітів, листівок, пісень.
Ми із татком готуєм охоче
Подарунки для рідних весь день.

Для бабусі – малюнок і квіти,
Для матусі до того ж – пиріг,
Для сестричок Наталки й Аніти
Я листівки до свята зберіг.

Виявляти приємно повагу,
Дарувати любов та пісні!
Це приносить хорошу наснагу
Й задоволення, радість мені!

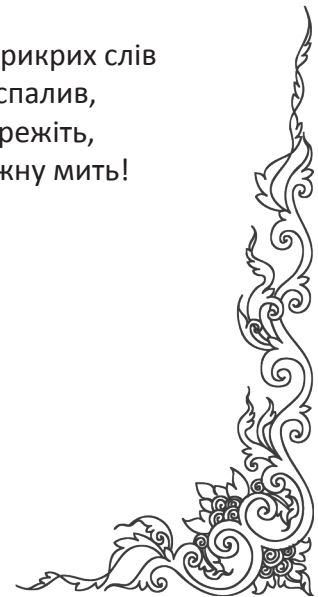

Бабуся плете мені гарний віночок –
Червоний листочок, жовтенький листочок –
Єднаються разом листок до листка,
Утворюють вроду та міцність вінка.

Тримаймося, друзі, бо кожен із нас –
Маленький листочок, прикраса з прикрас.
У дружньому колі ми, як у вінку,
Надворі, у школі або в дитсадку.

Нехай не пошкодить цей гарний вінок
Брехня, чи образа, чи злий кулачок,
Чи прикрі слова – ви скажіть цьому «Ні!»,
Щоб дружби вінок не згорів у вогні!

Вогонь ворожнечі, вогонь прикрих слів
Немало віночків таких вже спалив,
То ж дружбу охоче свою бережіть,
Нехай вона радість несе кожну мить!

Третья
часть

Милой маме

Мне с детства светит в душу нежный взгляд
И самая прекрасная улыбка.
Они, как прежде, ласково велят:
«Дружку в ладошки радости насыпь-ка!»

Я улыбаюсь мысленно тебе
И дорогому мне воспоминанью.
«Моя родная! Ты одна в судьбе,
И ты верна прекрасному призванью».

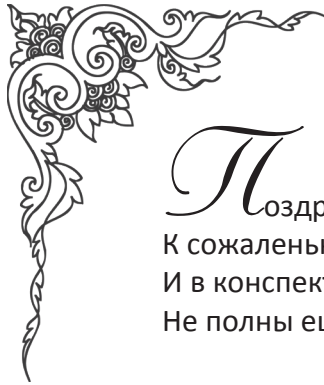
Лишь в материнском сердце есть всегда
Бальзам, подобный Божескому чуду.
Хоть стаей птиц проносятся года,
Я это чудо вечно помнить буду.

Ведь сколько б мы ни падали порой,
Терпя от новых ссадин жизни жженье,
Спешили, даже мысленно, домой
Испить твою любовь и утешенье.

И на душе уютно и тепло,
Когда сегодня ты, как в детстве, рядом,
Хоть с той поры немало лет прошло,
Храню твой юный образ с нежным взглядом.

Не прячь морщинки, милая, не прячь,
Я их с любовью, нежно расцелую.
Плывет по небу солнца яркий мяч
От горизонта детства в жизнь большую.

21.10.07

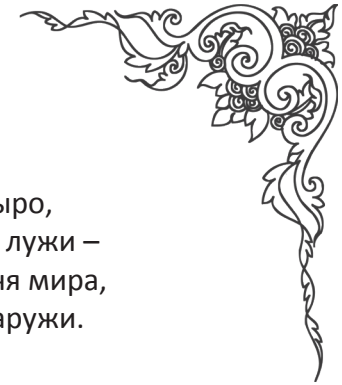
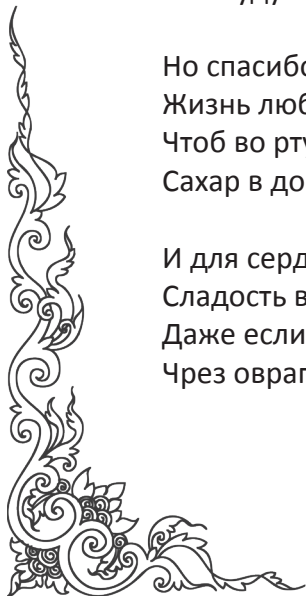
Поздравляю, мама! Эти розы,
К сожаленью, все еще с шипами,
И в конспекте жизни больше прозы,
Не полны еще сердца стихами.

Календарь по-прежнему стареет.
Сколько мы уже их поменяли?
Вот и снова осень взоры греет.
В небо дымка вьется. Без огня ли?

Изумрудно-золотые косы
Буйный ветер расплетет, проказник,
И заплачут под дождем березы,
И забудут лета яркий праздник.

Но спасибо, ты нас научила
Жизнь любить, шипов не замечая,
Чтоб во рту калина не горчила,
Сахар в доме есть для чашки чая.

И для сердца каждого найдется
Сладость в драгоценном Слове Бога,
Даже если тропка жизни вьется
Чрез овраги, где колючек много,

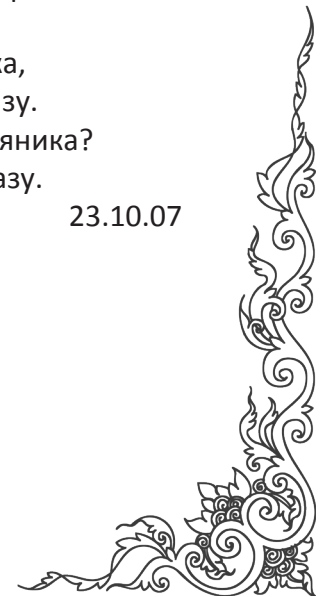
Даже если мокро там и сыро,
Обходить нередко нужно лужи –
Если в сердце льется песня мира,
Не заглушит дождь ее снаружи.

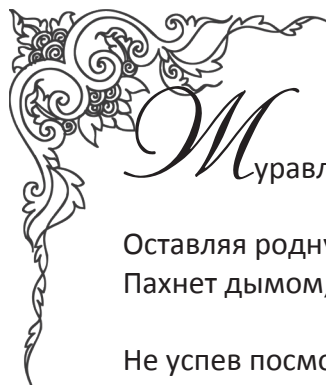
И не страшно, если облетели
С ваших кленов листья золотые,
Отшумят февральские метели,
И утихнут снежные стихии.

Заблестит весной листва на кленах,
В нежный шелк оденутся березы,
Зазвучат стихи в сердцах влюбленных,
Вытесняя строчки скучной прозы!

Что-то я увлекся... Погоди-ка,
Дай поставлю розы в эту вазу.
Так вареньем пахнет! Земляника?
Года два не пробовал ни разу.

23.10.07

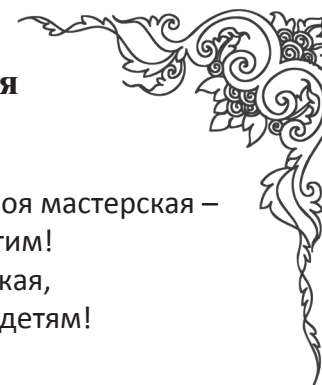
Муравли, пролетая над рощей,
печально курлыкали,
Оставляя родную сторонку до новой весны.
Пахнет дымом, сгорает деревьев
листва многоликая,
Не успев посмотреть золотые осенние сны.

И задумчиво даль одевается снова туманами,
Провожая все новые дни
в безвозвратный поход.
Облака тяжелеют, плывя надо мной караванами,
По дороге, где не был еще
ни один пешеход.

Вечереет... За рощицей вспыхнуло алое зарево.
Горизонт далеко, не дойти...
Возвращусь-ка домой!
Отворилась калитка со скрипом у тополя старого.
«Я пришла к тебе, мама.
Вдвоем веселее зимой».
23.10.07

Кухня

«Кто-то сказал, что твоя мастерская –
Кухня! А я не согласна с этим!
Это гипотеза просто людская,
Время ты даришь мужу и детям!

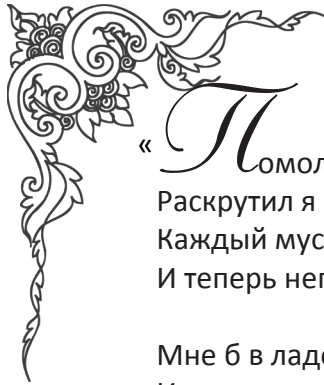
Не для того ты пекла и варила,
Чтоб мастерством владеть без предела.
Ты чудеса в наших душах творила,
Там – твое главное жизни дело.

Кухня – всего лишь одна из страничек
Книги, которую мы читали,
Книги заботы, любви и привычек,
Все в ней находим жизни детали.

Может быть, кухня – припев дивной песни?
Жизнью семейной песню назвали.
Значит, для всех нас нет места чудесней!
Не соглашусь я с этим едва ли!»

24.10.07

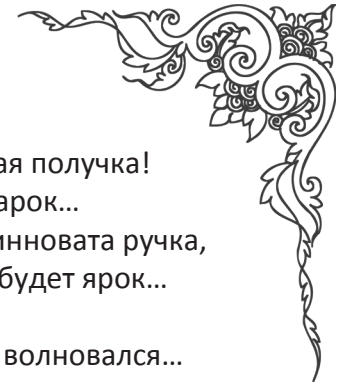

«**П**омолись обо мне, дорогая,
Раскрутил я со словом прашу,
Каждый мускул души напрягая,
И теперь непомерно грущу».

Мне б в ладони родные уткнуться
И расплакаться громко, навзрыд,
Будто из-за разбитого блюда –
День тот в памяти где-то зарыт.

«Слышишь? Мама! Алло!.. я приеду!
Так устал без родного гнезда!
Может быть, даже завтра, к обеду.
Ночью, кажется, есть поезда».

24.10.07

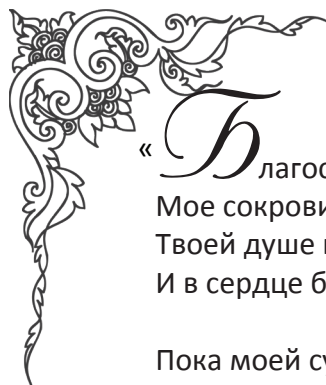
«**У** меня сегодня первая получка!
Знаешь, я купил тебе подарок...
Может быть, немного длинновата ручка,
Может, цвет не слишком будет ярок...

Я, мамуля, знаешь, очень волновался...
Выбирал, боялся ошибиться,
Столько раз в покупке этой сомневался –
Помогла, спасибо, продавщица.

Ты всего мне, мама, столько покупала,
О себе не думала, родная,
Вот и я решил тебе купить сначала...
Угодил ли, только вот, не знаю...»

24.10.07

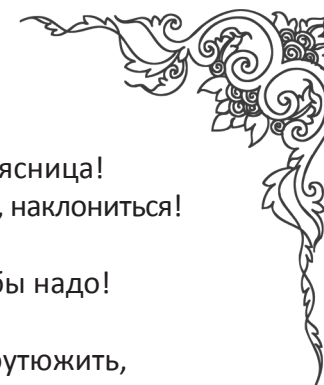

«Благослови тебя Господь,
Мое сокровище святое!
Твоей душе не знать покоя.
И в сердце будет боль колоть,

Пока моей судьбы тропинка
На гору, к свету не свернет,
И не исчезнет тяжкий гнет,
Как от тепла руки снежинка.

Да даст тебе Господь отраду
Во исполнение надежды
Отведать вкус моих побед,
И молодость вернет в награду,
И белоснежные одежды,
И счастья жизнь без счета лет!»

25.10.07

Поясница болит! Поясница!
Больно лечь, больно встать, наклониться!
Ах, какая же это досада!
Столько сделать сегодня бы надо!

Все сварить, постирать, поутюжить,
Что порвалось и где – обнаружить,
Прометать, прострочить и заштопать,
Вдоль и поперек мили протопать,

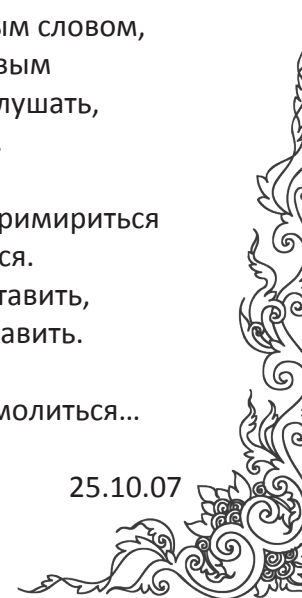
Поливая и пыль вытирая,
Покупая, в шкафах убирая,
Улыбаясь, молясь, напевая,
Успевая и не успевая,

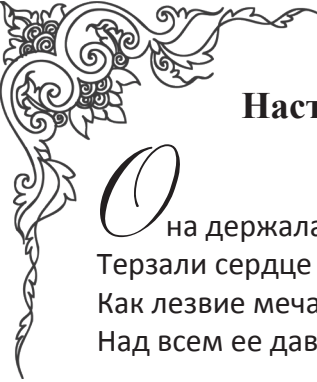
Встретить ласково радостным словом,
Целовать, обнимать, и готовым
Накормить, ободрить и послушать,
Утешать приунывшие души.

Всех понять, всем помочь примириться
И не дать голове закружиться.
Полечить, подсчитать и наставить,
Помечтать, поиграть и поправить.

Спеть псалом, почитать, помолиться...
Поясница моя! Поясница!

25.10.07

Настоящая мама

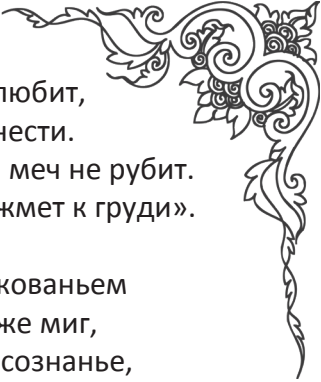
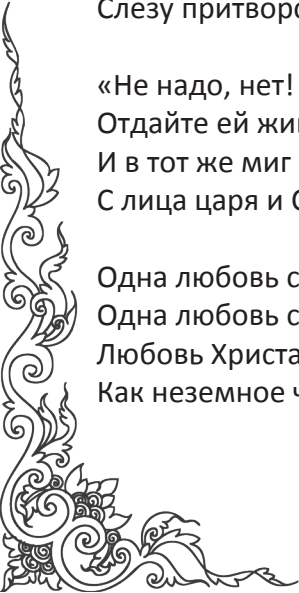
Она держала мертвого ребенка –
Терзали сердце думы о живом,
Как лезвие меча – остро и тонко –
Над всем ее давили существом.

«О Боже мой! Нет-нет, я не позволю!
Мое дитя! Мой сын остался жив!»
Но старый воин взял по царской воле
Младенца в руки, меч свой обнажив.

«Делите надвое!» – звучало, как в тумане,
Как птица в клетке, бился пульс в виске,
Ее соседка в мятом сарафане
Слезу притворства стерла на щеке.

«Не надо, нет! – дрожа, уста кричали. –
Отдайте ей живого навсегда!»
И в тот же миг исчезла тень печали
С лица царя и Самого Христа!

Одна любовь сказать способна это!
Одна любовь способна побеждать!
Любовь Христа и матери воспета,
Как неземное чудо – благодать!

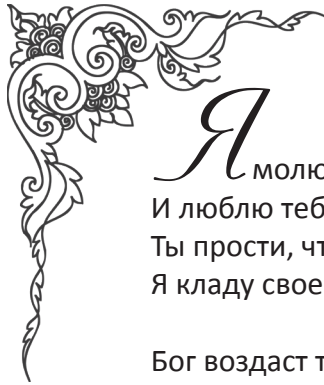

Ради того, кого так нежно любит,
Сама готова тяжкий крест нести.
Суд справедлив, и царский меч не рубит.
«Отдай ей сына, пусть прижмет к груди».

И мудрость Соломона с ликованием
Признание получила в тот же миг,
А мать, едва пришедшая в сознание,
Дитя несла в объятиях своих.

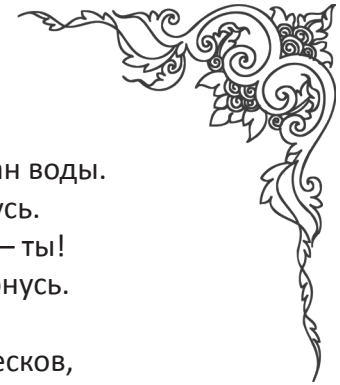
25.10.07

Я молюсь о тебе, мой родной человечек,
И люблю тебя очень, ты знаешь, родная!
Ты прости, что, бывает, на хрупкие плечи
Я кладу свое бремя, тебя донимая.

Бог воздаст тебе радостью – я Ему верю!
А сегодня скажу тебе просто: «Спасибо
За тебя, за открытые вовремя двери
И за все, что еще вместе сделать смогли бы».

Я подам тебе стакан воды.
И не только... Тихо улыбнусь.
Это радость, когда рядом – ты!
Я к словам своим еще вернусь.

Как в оазис среди сухих песков,
Где есть тень и бьет живой родник,
Я вхожу – здесь дышится легко,
В месте, куда голос твой проник.

Подкрепляешь ты всегда мой дух,
Есть надежда в искренних словах.
Возрастает мой духовный слух,
В сердце исчезает боль и страх.

Пусть текут всегда из уст твоих
Богом вдохновенные слова!
Я еще порадуюсь о них –
Буду Божьей милостью жива.

Четверта
частина

Сквозь слезы

Моей мамы нет уже давно,
Но я жду с волнением встречу нашу,
И надежды кистью полотно
Своей жизни бережно раскрашу.

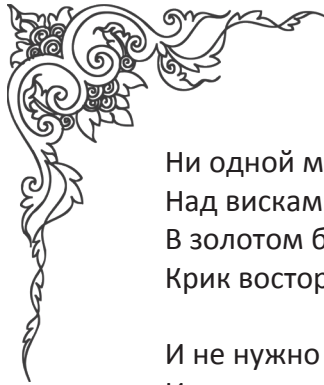
Пусть увидят те, кто, как и я,
Близкого со скорбью провожали
В этот мрачный мир небытия,
По дороге боли и печали.

Пусть увидят, что надежда есть
В многоцветье Божьих обещаний,
И звучит для всех Благая весть
Над пучиной горя и страданий.

Наш Спаситель умер и воскрес,
И теперь в руке Его победа.
Смерть сгорит и ненавистный бес
В озере огня, вне власти бреда.

А свободу пленникам могил,
Сохранившим веру и надежду,
Властелин миров предвозвестил,
Обещая вечности одежду.

Вот тогда друг друга мы найдем
И обнимем радостно друг друга!
Над кристальной свежести ручьем,
На краю прекраснейшего луга.

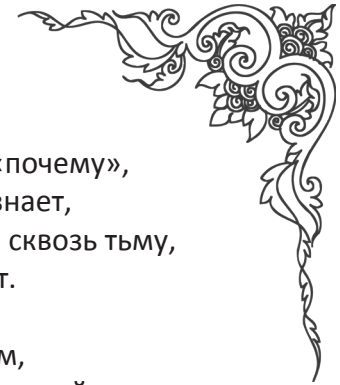

Ни одной морщинки на лице,
Над висками нет седой вуали,
В золотом блистающем венце –
Крик восторга сдержим мы едва ли.

И не нужно вновь считать года
И менять увядшие букеты.
Дышит счастьем каждая звезда
И былинка милой нам планеты.

Я пишу на жизни полотне,
Окуная кисть надежды в море
Драгоценной милости ко мне
И любви безбрежной в Божьем взоре.

17.10.07

Нет ответов на все «почему»,
Но есть Сердце, которое знает,
Как пройти вместе с нами сквозь тьму,
Когда жизни свеча угасает.

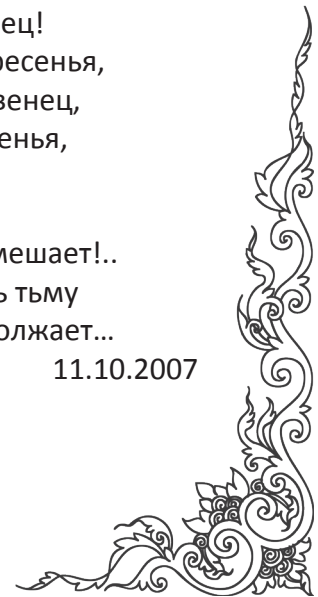
Слезы тихо бегут по щекам,
Собираясь в сосуд сокровенный,
Что хранится над звездами, там,
У Хозяина вечной Вселенной.

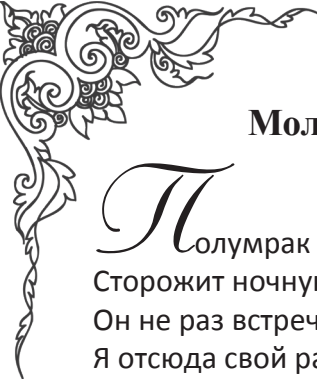
Боль сжимает усталую грудь,
Но позвольте глазам упования
На Голгофу сквозь слезы взглянуть,
Где Господь выпил чашу страдания.

Это был не бесславный конец!
Впереди – яркий свет воскресенья,
Песнь победы и звездный венец,
И объятья любви, без сомненья,

И ответы на все «почему»,
Там, где счастьем ничто не мешает!..
А пока что Он с нами сквозь тьму
К свету вечности путь продолжает...

11.10.2007

Молитва матери

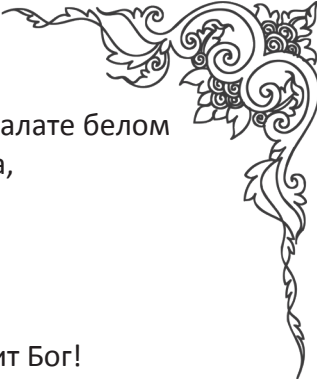
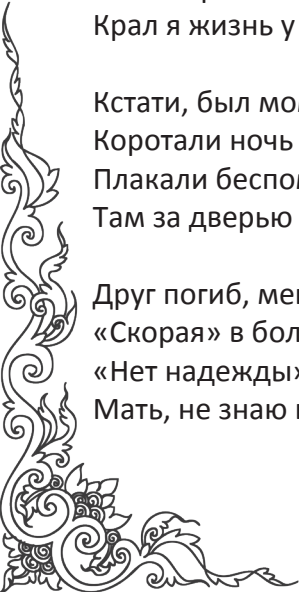
Полумрак в больничном коридоре
Сторожит ночную тишину.
Он не раз встречал здесь чье-то горе,
Я отсюда свой рассказ начну.

Память треплет старые страницы –
Моей жизни общую тетрадь.
Горечь слез наполнила глазницы –
Там, за дверью, умирает мать.

А ведь все могло бы быть иначе,
Если б не был я таким глупцом!
Как в карман монету, совесть пряча,
Крал я жизнь у матери с отцом.

Кстати, был момент, на стульях этих
Коротали ночь они вдвоем.
Плакали беспомощно, как дети...
Там за дверью я был – «под ножом».

Друг погиб, меня едва живого
«Скорая» в больницу привезла.
«Нет надежды», – два жестоких слова...
Мать, не знаю как, перенесла.

К счастью, в тот момент в халате белом
Подошла другая медсестра,
Обняла ее и рядом села,
Утешала маму, как могла.

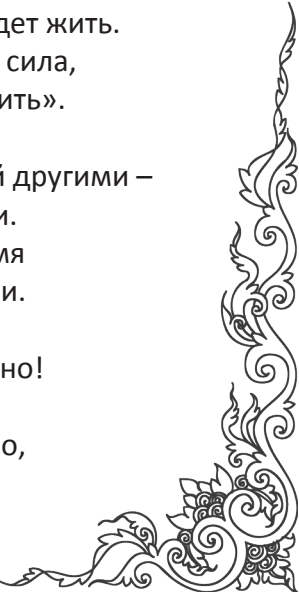
И сказала тихо им обоим:
«Есть еще надежда. Слышит Бог!
Для Него мы больше жизни стоим.
Умоляйте, чтобы Он помог».

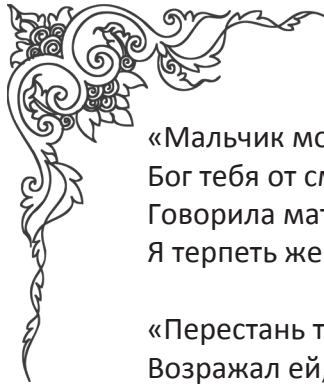
Прямо здесь склонились на колени
И, подобно ангелу, сестра
Для родных моих, как Божий гений,
Горячо молилась до утра.

И молитва веры победила!
Дверь открылась снова: «Будет жить.
Есть, наверно, в мире Божья сила,
Та, что держит этой жизни нить».

Мать с отцом пришли домой другими –
Веру приобретшими людьми.
Научились славить Божье Имя
Со своими младшими детьми.

Ну а я... Ах, как теперь досадно!
Я стыдился веры их живой.
То, что было их душе отрадно,
Для меня казалось ерундой.

«Мальчик мой, ведь ты же чудом выжил!
Бог тебя от смерти уберег», —
Говорила мать, садясь поближе.
Я терпеть же этих слов не мог!

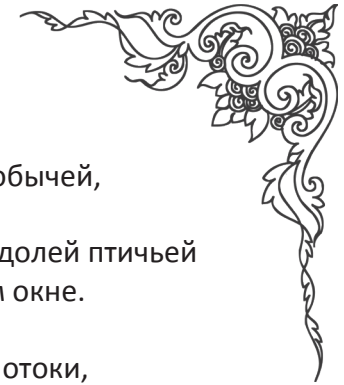
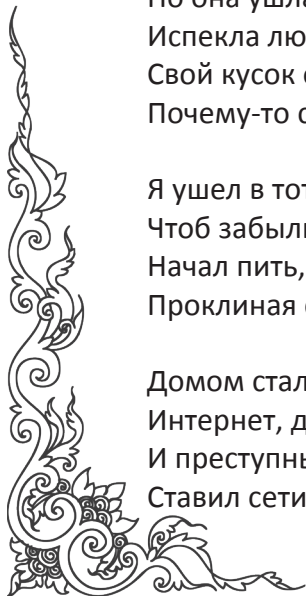
«Перестань твердить мне сказки эти! —
Возражал ей, доводя до слез. —
Просто мне всегда везет на свете,
Ни при чем здесь, мама, твой Христос!»

Видел я, как больно было слушать
Ей такие дерзкие слова.
Отругала б, не дала б мне кушать —
И была б, наверное, права.

Но она ушла за дверь тихонько,
Испекла любимый мой пирог.
Свой кусок отдал сестренке Соньке,
Почему-то съесть его не смог.

Я ушел в тот день, не попрощавшись.
Чтоб забылись мамины глаза,
Начал пить, сполна греху отдавшись,
Проклиная спьяну Небеса.

Домом стали мне ночные клубы,
Интернет, друзья и бар пивной,
И преступный мир, оскалив зубы,
Ставил сети за моей спиной.

Очень быстро стал я их добычей,
И удача отказала мне.
Жизнь забила в клетке долей птичьей
За решеткой в маленьком окне.

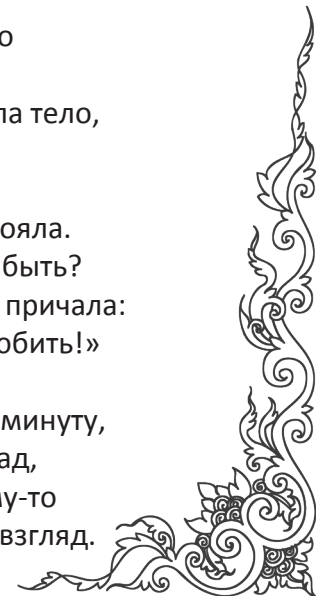
Сквернословий грязные потоки,
Смрад, жестокость, драки день за днем.
Отчий дом, теперь такой далекий,
Вспоминался часто перед сном.

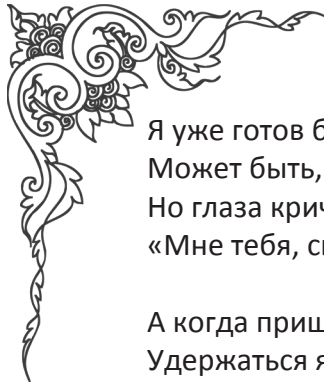
Вспоминались горькие картины
Дня суда: отцовское лицо,
Горем проведенные морщины,
Старенькое очень пальцецо

Неуклюже как-то так висело
На его опущенных плечах,
И, казалось, дрожь пронзала тело,
Таявшее, будто бы свеча.

Рядом мама вся в слезах стояла.
Разве можно этот взгляд забыть?
Взгляд, кричащий чайкой у причала:
«Мне тебя, сынок, не разлюбить!»

Мне казалось, правда, в ту минуту,
Что готов я все вернуть назад,
Только бы не видеть почему-то
Этот материнский нежный взгляд.

Я уже готов был даже Бога,
Может быть, об этом попросить,
Но глаза кричали вновь с порога:
«Мне тебя, сынок, не разлюбить!»

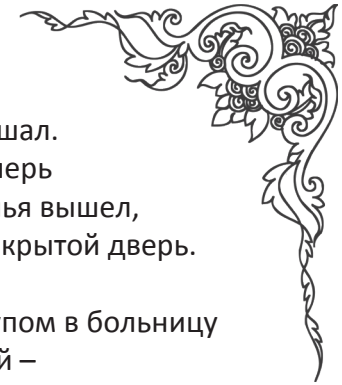
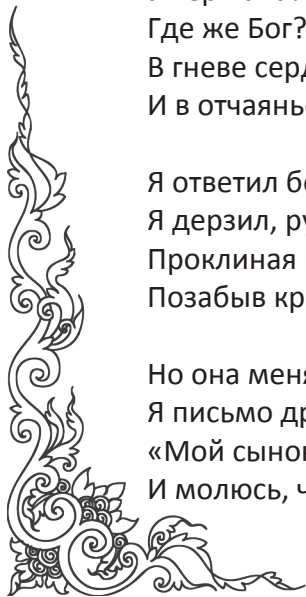
А когда пришло письмо из дома,
Удержаться я от слез не смог,
И рванулась в небо с космодрома,
Как ракета, мысль: «Ведь слышит Бог!»

Слышит Он все мамины молитвы
И влечет к Себе мой грешный дух!»
Только лезвием холодной бритвы
Мне строка вонзилась в сердце вдруг.

Умер папа! Как же так случилось?
Где же Бог? Ведь Он отца не спас!
В гневе сердце молотом забилося,
И в отчаянье душа рвалась!

Я ответил больше, чем жестоко,
Я дерзил, ругался и кричал,
Проклиная вновь в безумстве Бога,
Позабыв крик чайки и причал.

Но она меня не разлюбила,
Я письмо другое получил:
«Мой сынок, я все тебе простила
И молюсь, чтоб Бог тебя простил».

Он молитвы матери услышал.
Не прошло и года, вот теперь
По амнистии из заключения вышел,
Только в доме я нашел закрытой дверь.

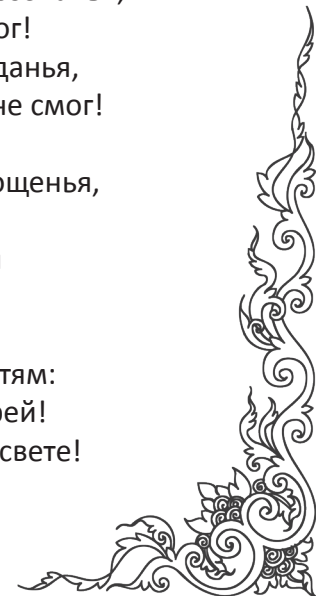
Мать с сердечным приступом в больницу
«Скорая» забрала, а детей –
Брата Мишку, Сонечку-сестрицу
К тетушке отправили моей.

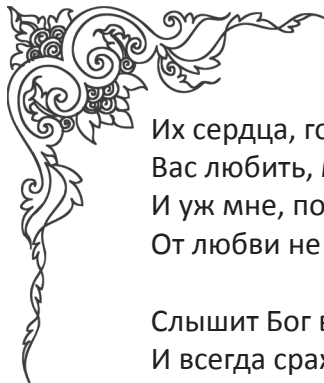
И теперь в больничном коридоре,
Где за дверью умирает мать,
Я, виновный в этом страшном горе,
Здесь решаюсь Богу все сказать.

Мать уже не слышит – без сознания,
Хорошо еще, что слышит Бог!
Сколько я принес Ему страдания,
Я бы так, как Он, простить не смог!

Но теперь прошу за все прощенья,
Умоляю, Господи, прости!
Удали последние сомненья
И Своим путем меня води.

И еще хочу сказать всем детям:
«Слушайтесь отцов и матерей!
Нет дорожке вас для них на свете!
Не губите в глупости своей

Их сердца, готовые до смерти
Вас любить, молиться и прощать!
И уж мне, пожалуйста, поверьте:
От любви не просто убежать!

Слышит Бог все мамины молитвы
И всегда сражается за вас,
Но бывают роковые битвы,
Как моя, в предсмертный мамин час.

22.06.08

*“Это те, которые пришли
от великой скорби”
Откровение 7:13-17.*

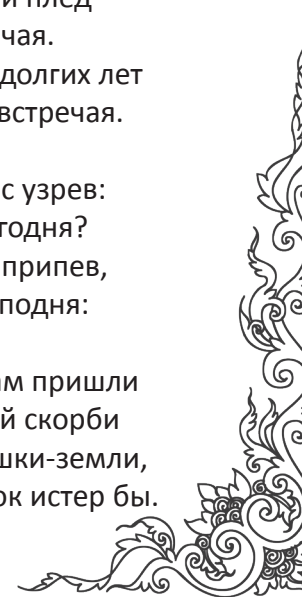
Нам не пройти по краешку земли
Нетронутыми бурей испытаний
В наш вечный дом. Хоть мы б и предпочли
Не попадать в грозу, под шквал страданий.

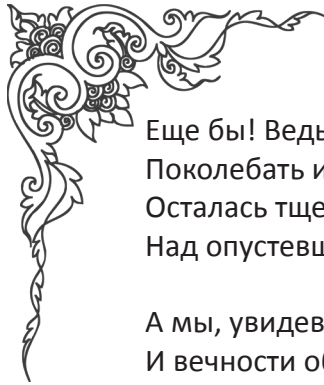
Кому охота вымокнуть насквозь,
Продрогнув на ветру, с “гусиной” кожей,
Без обуви, по лужам “на авось”
Брести в отчаянье к своей прихожей?

Но тем уютней будет теплый плед
И с медом чашка липового чая.
Так вечный дом нам после долгих лет
Откроет дверь, объятьями встречая.

И спросит кто-то, в доме нас узрев:
– Откуда эти люди здесь сегодня?
И прозвучит, как песенный припев,
Из уст спасенного слуги Господня:

– О! Да ведь это те, кто к нам пришли
По узким тропам от великой скорби
С просторов грешной матушки-земли,
Их дьявол в гневе в порошок истер бы.

Еще бы! Ведь ему не удалось
Поколебать их веру скорбью этой.
Осталась тщетной дьявольская злость
Над опустевшей в полутьме планетой.

А мы, увидев милый лик Христа
И вечности обещанной красоты,
Воскликнем от души: "Вот это да!
Сюда помог прийти нам так легко Ты!"

Какие скорби?! Прошное, как прах,
Развеет ветер во мгновение ока.
И будет сладкой слава на устах
У чистых вод кристального потока.

Зміст

Від автора	3
I частина. Дитячі вірші	5
Вітаю рідненьку матусю	6
Матусі навчають Ісуса любити	6
Тобі, моя мамо, слова найщиріші	7
Розмалюю олівцями	8
Мама – учитель найперший у світі!	9
Пам'ятаєш, мамо, як колись	10
Мамо, мамо, дивись, я малюю	11
Слухала уважно Тоня	12
Я нарву кульбабок біля хати	13
Олівцями поділюся	14
Ох, і смачні ж, матусю, пиріжки!	15
Клавіші чорні, клавіші білі	16
День народження	17
Мені боляче мамо, я впала!	18
Давай візьмемо, мамо, кошени	19
Ми саджали з матусею квіти	20
Твоя молитва, мамо, має силу!	21
Мамина розповідь	22
Сьогодні моя дорогенька матуся	24
Важлива справа	25
Ми печемо з мамою пиріг	26
Біля брами Наїну	27
Я тримаю долоні твої	28
II частина. Рідній бабусі	29
Моя бабуся – щира та ласкава	30
Я їду в село до бабусі	31
Намалюю для бабусі	32
Захворіла бабуся	32
Завтра в гості до бабусі	33
Восьме березня – свято жіноче	34
Бабуся плете мені гарний віночок	35
III частина. Милой маме	36
Мне с детства светит в душу нежный взгляд	37
Поздравляю, мама!	38
Журавли	40
Кухня	41
Помолись обо мне, дорогая	42
У меня сегодня первая получка!	43
Благослови тебя Господь	44
Поясница болит! Поясница!	45
Настоящая мама	46
Я молюсь о тебе	48
Я подам тебе стакан воды	49
IV частина. Сквозь слезы	50
Моей мамы нет уже давно	51
Нет ответов на все «почему»	53
Молитва матери	54
Нам не пройти по краешку земли	61

Поетична збірка
Тобі, моя мамо
Ольга Бокова

Директор видавництва **В. Джулай**
Головний редактор **Л. Качмар**
Редактор **Т. Стамова**
Ноти **В. Чіпчар**
Коректура **І. Джердж**
Дизайнер обкладинки,
комп'ютерна верстка **Т. Романко**
Відповідальна за друк **Т. Грицюк**

Формат 84х108/32. Папір газетний. Друк офсетний.

Підписано до друку 3.10.2016 р. Гарнітура Калібрі.

Наклад 5 000 прим.

Свідоцтво: серія ДК № 787 від 28.01.2002 р.

Видавництво «Джерело життя»
04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

тел. (044) 425-69-06, факс 467-50-64, e-mail: dzherelo@ukr.net